

Τίν, τόγκ! καὶ τώρα ἔρρισκονται πολλοὶ Ἰσκαριῶται, καὶ ἂν ὁ Ἰούδας ἐπειτα μετάνοιωσεν καὶ ἐπνίγη, μὰ τὴν κρεμάλα φεύγουνε οἱ τωρινοὶ προδόται, καὶ γὰρ μετάνοια τὴν καρδίαν κανεῖς τῶν δὲν ἀνοίγει. Πολιτικοὶ ἀτσιγγανοὶ, πολιτικοὶ Ἑβραῖοι, ἡ μαρμαρένια τῶν καρδιῶν γὰρ τίποτα δὲν κλαίει.

Τίν, τόγκ! ἰδοὺ καὶ οἱ πλούσιοι—σταθῆτε παραπέρα—καὶ τοῦτοι τὸν Θεάνθρωπο στιγμὴν δὲν τὸν ξεχνάουν, καὶ ἂν οἱ πτωχοὶ σὺν ἀδελφῷ τὸν εἶχαν καὶ πατέρα, καὶ αὐτοὶ φροντίζουσι πτωχοὺς γὰρ ἀγάπη τοῦ νὰ κάνουν. Φιλήσετε, φιλάργυροι, καὶ σεῖς τὸν σταυρωμένο, καὶ πνίξετε τὸν νηστικό καὶ τὸν ἀπελπισμένο.

Τόγκ, τίν! Χριστέ, πῶς δὲν χαλᾷς αὐτὴ τὴ νέα πλάσι; πῶς κάθεται καὶ σὲ φιλεῖ τὸ ἕνα καὶ ἄλλο φύλο; γιὰτὶ δὲν ἀναστένεσαι, προτοῦ τὸ Πάσχα φθάσῃ, νὰ μᾶς τσακίσῃς τὰ πλευρὰ μὲ τοῦ σταυροῦ τὸ ξύλο; Ἡ τόση εὐσπλαγχνία σου καὶ ὑπομονὴ σου φθάνει.... καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁ διάβολος ἀκόμη δὲν μᾶς πιάνει.

Souris.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ.

Περὶήγησις εἰς τὰς ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν.

Ἑσπέρα Τρίτης.

— Κυροῦλα, ῥωτῶ πρῶτῃ πρῶτὴ τὴν γραία σπιτονοικοκυρά μου, τί θὰ ψάλλουν ἀπόψε στὴν ἐκκλησίαν;

— Τῆς Κασσιανῆς, παιδάτσι μου.

— Τῆς Κασσιανῆς; Καὶ τί ἔκανε ἐκείνη καὶ ἁγίασε, ξέρεις νὰ μοῦ πῆς, κυροῦλα;

— Νὰ, ἦταν ἁγία καὶ ἁγίασε.

— Αἱ ἔλα τότε νὰ στὸ πῶ ἐγώ.

— Νὰ μὴ μοῦ τὰ πῆς ὅμως περὶ διὰ γραμμάτων.

— Ὅχι, ὄχι. Ρωμαῖκα. Λοιπὸν. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ὁ βασιλεὺς τῆς Πόλης Θεόφιλος ἐγύρεψε νὰ παντρευτῇ. Ἐβγαλε, λοιπὸν, ἕνα διάταγμα καὶ εἶπε νὰ μαζευτοῦν ὅλα τὰ κορίτσια τῆς Πόλης στὸ παλάτι του, γὰρ νὰ διαλέξῃ τὴν ὡραιότερη.

— Τίς ξέρει, τί γυναίκας θὰ ἦταν.

— Βέβαια· βασιλέας καὶ καλὸς γίνεται; Λοιπὸν ἐμαζευτήκαν μιὰ μέρα ὅλαις ἡ ὡμορφότερες τῆς Πόλης, κοντὰ σ' αὐταῖς ἐπῆγε καὶ ἡ κυρία Κασσιανή, κορίτσι πεπαιδευμένο καὶ θυγατέρα πατρικίου....

— Μπᾶ! Παντρεύτηκε ὁ Πατρίκιος; Ἡδὴ, μὲ ψευτίσεις, καὶ πότε παντρεύτηκε καὶ πότε ἔκανε κιόλας κορίτσι τῆς παντρείας. Καλὸς γιὰτὸς γὰρ πᾶσα πόνο. Μορφονιός. Ἐγίνε καὶ καθηγητής. Πῆρε καὶ κηνούρια καρότσα....

— Ὅχι αὐτουνού τοῦ Πατρικίου, πατρίκιος θὰ πῇ, στὴ γλώσσα τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου, πλούσιος, νὰ σὺν τὸν Μελά, τὸν Νεγροπόντη....

— Αὐτὸς ποὺ ἤθελαν νὰ βάνουν φυλακὴ; Μὰ γιὰτὶ τοὺς λένε χρυσοσκαθάρους αὐτουνούς τοὺς πλουσίους;

— Ἄλλη φορὰ στὸ λέγω. Λοιπὸν, ἡ Κασσιανὴ κοντὰ σὲ ὅλαις τῆς ὡμορφαις ἔλαμπε σὺν τὸν ἥλιο καὶ τὸ φεγγάρι. Τὴν εἶδε ὁ βασιλεὺς καὶ τὴ λυμπίστηκε....

— Ἀμ δὲ συχάζει καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τώρα μὲ παιδιά. Καὶ νὰ πῆς πῶς δὲν ἔχει ὡμορφὴ γυναῖκα! Ἐκείνη εἶναι ἄγγελος....

— Ἄλλα λέγω γῶ, ἄλλα λὲς σύ. Ἄφησε νὰ τελειώσω. Λοιπὸν ὁ βασιλεὺς ἄμα τὴν εἶδε, τὴν ἐπλησίασε....

— Μπᾶ ντροπαῖς! Ἐτσι μέσα στὰ μμάτια τόσων κοριτσιῶν. Μπᾶ ντροπαῖς, μπᾶ, μπᾶ!

— Κρατῶντας ἕνα μῆλο στὸ χέρι, χρυσό, σὺν τὸν Πάρι ποὺ ἔκρινε τῆς τρεῖς θεαῖς γυμναῖς, ποῖα ἦναι ὡραιότερη, καὶ τὸ ἔδωκε στὴ Ἀφροδίτη, ἔτσι καὶ ὁ Θεόφιλος τὸ ἔδωκε στὴ Κασσιανή, σημεῖο πῶς αὐτὴ προτιμᾷ. Δίνοντας τῆς δὲ τὸ μῆλο τῆς εἶπε — Ἀπὸ τῆς γυναῖκα βγαίνουν ὅλα τὰ κακά. Εἰς αὐτὸ τὸ λόγο ἡ Κασσιανὴ τοῦ εἶπε. — Ἀλλὰ καὶ τὰ καλὰ, βασιλεῦ, διότι καὶ σὺ ἀπὸ γυναῖκα γεννήθηκες! Σ' αὐτὸν ἀπάνω τὸν λόγο ὁ Θεόφιλος φουρκίσθη, καὶ τῆς πέρνει τὸ μῆλο καὶ τὸ δίνει τῆς Θεοδώρας, ὡμορφῆς κόρης, μὰ λίγο ξεθγαλμένης, καὶ ἔτσι τὴν στεφανώθη.

— Τρομάρα του. Δὲν ἔπερνε τὸ τίμιο κορίτσι, μόνο τὸ ξεσυνερίστηκε!

— Λοιπὸν. Ἡ Κασσιανὴ γὰρ τὴ προσβολὴ τὸ πῆρε κατὰκαρδὰ καὶ σηκώθη καὶ πῆγε καὶ κλείστηκε σ' ἕνα μοναστήρι. Ἀλλὰ δὲν ἦταν καὶ αὐτὴ τόσο φρόνιμη, διότι ἀγαποῦσε ἕνα ἄξιωματικό ὀνομαζόμενο Ἀκύλλα....

— Τὴ σκύλλα! Γι' αὐτὸ δὲν εἶχε τὸν νοῦν τῆς ἀπάνω τῆς καὶ μίλησε ἔτσι τοῦ βασιλέα. Ἀμ, δὲν χάνει τὸ νοῦν τῆς γὰρ ἕνα ἄξιωματικό καὶ ἡ κόρη τῆς κυρᾷς Κώσταντας. Θέλουν ν' ἀκοῦν σπαθὶ καὶ ἄς μὴν ἔχουν ψωμί....

— Ἀλλὰ ὁ Θεόφιλος τὴν ἀγαποῦσε. Τί κάνει λοιπὸν. Σηκώνεται μιὰ μέρα, ντύνεται τιπτίλι καὶ μιὰ καὶ δυὸ, πάει στὸ μοναστήρι ποὺ ἦταν ἡ Κασσιανή. Ἡ Κασσιανὴ εἰς τὸ μοναστήρι, γὰρ νὰ περνᾷ τῆς ὥραις τῆς, τὸ εἶχε ρίξει στὴ ποίησι καὶ εἶχε γράψῃ τὰ τροπάρια ποὺ θὰ διαβάσουν ἀπόψε στὴν ἐκκλησίαν. Τὴν ὥρα δὲ ποὺ ἐπῆγε ὁ βασιλεὺς, ἦτο ὥρα ποὺ ἤθελε ν' ἀρχίσῃ ἡ λειτουργία. Μπαίνει μέσα καὶ ἔρρισκε ἐπάνω στὸ βιβλιοστάσιο ἕνα τετράδιο τῆς Κασσιανῆς ποὺ εἶχε γραμμένους κατὰ στίχους μισοτελειωμένους. Τί κάμει λοιπὸν, βγάζει τὸ μολύβι τοῦ καὶ ἀρχίζει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοὺς στίχους τῆς Κασσιανῆς νὰ γράφῃ ἄλλους δικούς του ἐρωτικούς. Κοντὰ σ' ἐκείνη τὴν ὥρα φθάνει καὶ ἡ Κασσιανή, βλέπει τοὺς στίχους καὶ ῥωτᾷ—Ποιὸς μοῦ ἔγραψε αὐτά; Ποιὸς μοῦ ἔγραψε αὐτά; Ποιὸς ἀμάρτησε μέσα στὴν ἐκκλησίαν; — Ἐγώ, λέγει ὁ Θεόφιλος.

— Καὶ τί ἐξουσία εἶχες σὺ, κύριε, νὰ μπῆς μέσα σὲ μοναστήρι γυναικῶν; . . .

— Καλὰ τοῦ τὰ εἶπε, μπράβο της. Τὸν παληάνθρωπο!

— Τότε τῆς ἀπαντᾷ ὁ βασιλεὺς. Ἐγώ εἰμαι τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν. Ἐγώ εἰμαι ὁ Θεόφιλος, ὁ βασιλεὺς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνη νὰ καὶ μπαίνει μέσα ὁ ἄξιωματικός Ἀκύλλας, ὁ ἐργολάβος τῆς Κασσιανῆς.

— Ἐξω, λέγει, εἰς τὸν βασιλέα....

— Σῶσε, Παναγία μου, καυγᾷς θὰ γίνῃ. Πῶ, πῶ, φουρτοῦνα.

— Ὄξω σὺ, τοῦ λέγει ὁ βασιλεὺς. Φυλακὴ. Θυμῶναι ὁ Ἀκύλλας, τραβᾷ τὸ σπαθί—Πιάστε τον, φωνάζει ὁ

Βασιλεὺς, (διότι εἶχε μαζευτῇ ὁ κόσμος), διατάζω ἐγὼ νόουν νὰ ἡσυχάσουν συνδιαλεγόμενοι ὡς νὰ ἦσαν στὰ σπίτια των, καὶ γελῶσαι ὡς εἰς θέατρον. Ἀπῆλθον.

Ρώμη.

— Ἐχει τὸ χάρι νὰ φιλήθηκαν μέσα στὴν ἐκκλησίᾳ.

Ἡβοί, μ' αὐτὸ θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος.

— Δὲν ξέρω τί ἔγινε, ἀλλὰ ἡ Κασιανὴ εἶπε στὸν Ἀκύλα. — Ἐλα νὰ ὀρκισθοῦμε ἐμπρὸς εἰς τὰς εἰκόνας, ὅτι θὰ μείνωμε πιστοὶ ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον...

— Ἐὰν τὸ φθασε τὸ κεφάλι της, πάλι καλὰ.

— Λοιπὸν ἐγονάτισαν, ἡ δὲ Κασιανὴ εἶπε πρώτη «Ὁρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ καὶ τῆς ἁγίας Τριάδος, νὰ μείνω πιστὴ εἰς τὸν Ἀκύλα μου». Ὁ δὲ Ἀκύλας πάλι εἶπε. «Μαρτύρομαι θεοὺς τε καὶ δαίμονας, Δίαν τε τὸν βαρύγδουπον καὶ τοὺς ἄλλους Ὀλυμπίους θεοὺς, ὅτι φυλάξομαι πίστιν τῇ γυνὴ ταύτῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς...

— Ἀχου, τουρκόπιστος θὰ ἦτανε ἡ εἰδολολάτρως καὶ πῆρε τὸ κορίτσι στὸ λαιμό του. Ἀχου, ἄχου, Κασιανὴ μου!

— Μόλις ἄκουσε τὸν ὄρκο αὐτὸν ἡ Κασιανὴ, ἀμέσως ἐφώνησε στὸν Ἀκύλα. — Μακρυὰ, δὲν σὲ θέλω καὶ πῆρε τὰ μμάτια της καὶ ἔφυγε. Τὰ τροπάρια, λοιπὸν, ποὺ ἔγραψε ἡ Κασιανὴ, ὅταν ἦταν στὸ μοναστήρι, θὰ ψάλλουν ἀπόψε. Εἶδες πῶς ἔγινε ἁγία, τώρα;

— Μὰ, μὲ τὸ νὰ φέρῃ τόσα σκάνταλα, δὲν μοῦ φαίνεται σὰν παρὰ πολὺ ἁγία. Ἐλα, μὲ ψευτίζεις. Δὲν πιστεύω ἐγὼ σὰς τοὺς μασόνους. Συχώραμε, ἄγρια μου Κασιανὴ, καὶ θεὸς συχωρέσει σε. Μὲ κατακόλασες.

Ἅγιος Γεώργιος.

Τὴν ἐσπέραν ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω καὶ πάλιν εἰς τὰς ἐκκλησίας, ὅπως ἀκούσω τὰ ποιητικὰ τροπάρια τῆς Κασσιανῆς. Εἰσῆλθον εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον.

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν αὐτὴν ἐπιφοιτᾷ καλλίστη μερὶς ἀτθιδίων.

Εἰσῆλθον περίχαρτος. Ἐρριψα εὐχαρίστως τὸν πεντάλεπτον Γεώργιον εἰς τὸν δίσκον τοῦ παγγάρου, ὅσῳ μᾶλλον εἶδον, ὅτι ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον καὶ κερὰ. Οἱ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐπίτροποι εἰσὶ φιλοτιμώτεροι τῶν ἐπιτρόπων τῶν Ἀγίων Θεοδώρων.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ τέμπλου τὰ βλέμματά μου ἐστράφησαν εἰς τὴν καθόλου διακόσμῃν τοῦ ναοῦ.

Ὁ ἄμβων μοῦ ἐφάνη κᾶπως ἀνθρωπινὰ διεσκευασμένος, τὰ δὲ τρία καριδένια εἰκονοστάσια τὰ ἐνθεν καὶ ἐνθεν δίδουσιν ὄψιν ζαχαροπλαστείου εἰς τὸν ναόν.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος εἶνε πλουσία ἐνορία, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἐπίτροποι αὐτῆς ἔξοδεύουν τὸν παρὰ τῶν ἐνωριτῶν εἰς κατασκευὴν ἐρμαρίων, ὧν τὸν ἀριθμὸν μικρὸν ἂν ἐπαυξήσωσι θὰ μετεβάλλωσι τὸν οἶκον τοῦ θεοῦ εἰς ἐπιπλοπωλεῖον.

Κατανυκτικῶς ἤχησεν εἰς τὸ οὖς μου τὸ τῶν ψαλτῶν ᾄσμα καὶ ἡ μελάγχολος μελωδία αὐτοῦ μὲ ἔρριπεν εἰς ῥέμβην, ἐξ ἧς ἀπεσπάσθην ἐκ τοῦ ἐν τῷ γυναικωνίτῃ θορύβου.

Αἱ ὀλίγα ἐπ' αὐτοῦ δέσποιναι καὶ δεσποινίδες δὲν ἦν

νόουν νὰ ἡσυχάσουν συνδιαλεγόμενοι ὡς νὰ ἦσαν στὰ σπίτια των, καὶ γελῶσαι ὡς εἰς θέατρον. Ἀπῆλθον.

Ἐξωθεν αὐτῆς κλητὴρ ἄγριος φρουρεῖ. Πλησιάζω εἰς τὸ παράθυρον ξεσκούφωτος καὶ σταυροκοπούμενος. Ὁ κλητὴρ πλησιάζει καὶ αὐτός. Ἡ ἐκκλησία εἶνε πλήρης φιλοθρήσκων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀναμίζ. Δύο τρελλοκόριτσα στρέφωσι τὰ βλέμματά των πρὸς τὸ παράθυρον, ἐν ᾧ ἴσταμαι. Ὁ κλητὴρ φουρκίζεται.

— Τί κάνεις αὐτοῦ κύριε;

— Κατασκοπεύω τὴν ἐκκλησίαν.

— Ἀπαγορεύεται.

— Τότε ἐμβαινὼ μέσα.

— Εἶσαι ἐνορίτης;

— Ὁχι.

— Δὲν ἐπιτρέπεται.

— Τότε πάω νὰ βγάλω εἰσιτήριο.

Καὶ ἀνεχώρησα ἀποθαυμάζων τὸν αὐστηρὸν κλητῆρα, ὅστις ἤθελε νὰ βάλῃ γιγασάκι εἰς τὰ μμάτια καὶ νὰ θέσῃ ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν τοὺς ἐκκλησιαζομένους.

Καπνικαρία.

Κ' ἐδῶ κλητῆρ.

Παρατηρῶ ἐξωθεν καὶ βλέπω τὸν ἐπίτροπον μόνον ψαλλόμενον.

Νομίζω, ὅτι εἶδον καὶ μίαν γραίαν συνεκκλησιαζομένην μετ' αὐτοῦ.

Μητρόπολις.

Εἰσέρχομαι.

Τὰ κηρὰ ἐδῶ εἶνε ἐν ἀφθονίᾳ.

Εἰς τὸν γυναικωνίτην οὔτε μυία. Ἀνθρώποι ὀλίγοι. Τεντόνω τ' αὐτὴ ν' ἀκούσω τί ψάλλουν, ἀλλὰ δὲν ἀκούω εἰμὴ συγκεχυμένην βοήν. Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ψάλλουν, διὰ νὰ τ' ἀκούν μόνοι των οἱ ψάλλοντες.

Ἡ ἐπίνοια τῆς ἐν τῷ ναῷ τοποθετήσεως τοῦ τάφου τοῦ Πατριάρχου μοὶ ἐφάνη ὅσον πρωτότυπος τοσοῦτον καὶ ἀλλόκοτος. Ἀρὰ γε ἐσκεφθῆν, οἱ προσκυνοῦντες ἐνταῦθα τὸν Ὑψιστον, συμπροσκυνοῦσι καὶ τὸν ὑπὲρ πατρίδος θανόντα Πατριάρχην;

Εἰς τὸ παρεκκλήσιον ὁ παππᾶς τὰ ἔλεγε μόνος του.

Ἄγιοι Ἀπόστολοι.

Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ εἰσῆλθον μετὰ σεβασμοῦ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

Οἱ Πλακιῶτες δὲν χορατεύουν.

Ἐένος ἀνθρώπου ἐν τῷ ἐνοριακῷ των ναῷ εἶνέ τι δι' αὐτοὺς σκανδαλῶδες.

Τὸν κυττάζουν μ' ἓνα μμάτι.

Τὰ στασιδία τὰ εἶχον καταλάβει αἱ γυναῖκες σὺν τέκνοις.

Ἐνα γραίδιον καθήμενον εἰς τοὺς πρόποδας στασιδίου εἶχε πάρει τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον ὕπνον νανουρίζμενον ὑπὸ τῶν ψαλτῶν.

Ὁ διάκος μὲ τὸ ἀμερικανικὸ του πετραχήλι γαρνιρισμένο μὲ κυανὰς ταινίας ἐφάνετο ὡς θεατρίνος ντυμένος ἀρχαῖα ἑλληνικά.

Τρία γυναῖκα παρὰ γωνίαν τινα εἶχον πιάσει ψιλαῖς κουθέντες περὶ διαφόρων πραγμάτων καὶ ιδίως οἰκογενειακῶν. Τ' αὐτὴ μοῦ ἐπῆρε τὰ ἐξῆς, διότι ἡ συζήτησις ἐγένετο ὑψηλῇ τῇ φωνῇ.

— Τὸ πῆρα δυὸ κ' ἐξήντα τῇ πύχῃ, μὰ εἶνε ἀλήθεια καλὸ πρᾶγμα.

— Ἐμένα μου κόστισε τὸ ὄλον εἴκοσι πέντε δραχμαῖς, ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ὁ Ἄνισξ με γέλασε. Δὲν μοῦδωκε καλὸ. Τρίτῃ.

— Δὲν σᾶς ἐδειξα δὰ τὸ καπέλλο μου. Ἔχει ἓνα φτερό, τόσο, ἄσπρο μὲ βελουδένια γαρνιμέντα καὶ μὲ μιὰ φιούμπα ὀλόχρυση. Θὰ περάσω τὸ καλοκαίρι μου καὶ θὰ τὸ ἔχω καὶ τοῦ χρόνου ἂν ζήσωμε.

Εἰς χωροφύλαξ ἀκούων τὸν διάλογον φουρκίζεται, μωγκρίζει, σείει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ κεφάλι του ἀπειλητικῶς καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμὲ, — ἔτυχον πλησίον του — λέγει:

— Πᾶς, τῆς πιάνεις ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ τῆς πετᾶς ὅξω; Ὅρίστε σοῦλθαν στὴν ἐκκλησιὰ νὰ τ' ἀποσώσουν. Ψὲ διαόλε!

Ἅγιος Φίλιππος.

Ἐδῶ οἱ παππάδες εἶχον σχολάσει μία ὥρα ἀρχίτερα. Φαίνεται, ὅτι οἱ ἄνθρωποι βαρύνονται νὰ τὸ τερτερίζουν πολὺ.

Ἡρώτησα τὸν ἐκεῖ μπακάλην.

— Ἀπέλυσε, κύριε, ἡ ἐκκλησιὰ ἢ δὲν ἤρχισεν ἀκόμη;

— Μὴ ῥωτᾶς, ὁ παππᾶς ἐδῶ εἶνε καδῆς, κάμει ὅ,τι θέλει.

— Τὸ τσοῦζει;

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ κάμμιά φορὰ τὸ φέρνει στὸ κέφι ἀπὸ τὸ κρασί τῆς Μετάδοσις ὅμως.

Ἀπῆλθον. Καθ' ὁδὸν χάριεν ζεῦγος δεσποινίδων ὑπὸ γραιδίῳ ἀκολουθούμενον ἔλεγε:

— Μὰ γιατί φέτος δὲν παραπάει ὁ κόσμος εἰς τὴν ἐκκλησιὰ;

— Δὲν θᾶχῃ ροῦχα.

Ἅγιος Δημήτριος.

Πρὸ αὐτοῦ σὲ κᾶτι στενουδάκια ἤκουσα διαλέξεις γυναικείας. Ἐκ τῶν παραθύρων ἡ μία ἔλεγε πρὸς τὴν ἑτέραν.

— Ἀπέλυσε ἡ ἐκκλησιὰ;

— Ποιὸς ξέρει, ἀλλὰ κοντεύει, φαίνεται.

— Ἀμ, ἔχομε κᾶτι παπατρέχιδες ποῦ δὲν ἐννοοῦν καὶ νὰ τερνερίζουν ὀλίγο τὴν λειτουργία. Καὶ περίμενα ἀπόψε καὶ τὸν Κωστάκη....

Σπεύδω τὸ βῆμα, εὐρίσκω πράγματι τὴν ἱερουργίαν ἀποπερατωμένην. Συναντῶ φίλον μου καὶ τὸν ἐρωτῶ:

— Τόσον ταχέως τελειώνετε καὶ σεῖς ἐδῶ;

— Ἀμ δὲν τὸν ξέρεις τὸν παππᾶ... Λέγει τὰ μισὰ καὶ τρώγει τὰ ἄλλα μισά. Γνωρίζεις τί μᾶς ἔφτιασε πρὸ ἡμερῶν; Τὸν εἶχαν προσκαλέσει κατὰ τὸ μέσον τῆς λειτουργίας νὰ ὑπάγῃ σὲ κᾶποιου βαπτίσια. Τί κάνει; Παρατεῖ τὴν ἱερουργίαν καὶ φεύγει λέγων:

— Ἀειντήστε, ἀμόλησεν ἡ ἐκκλησιὰ. Ἔχω δουλειά, ὅσα δὲν προφθάσαμε τὰ λέμε αὔριο μαζωμένα!...

Τὸ αὐτὸ θὰ πράξωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Παληάνθρωπος.

ΔΕΗΣΙΣ ΤΥΦΛΟΥ.

Θεέ μου μεγαλόκαρδε, ἡ σπλαχνικὴ σου χάρις
Τὸ φῶς ὅπου στερήθηκα ἄς μοῦ χαρίσῃ πάλι,
Νὰ ἰδῶ τὸν ἥλιο τὴν αὐγὴν, τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι,
Τὸ ῥόδο τ' ἀπριλιάτικο, τὸ κῦμα στ' ἀκρογιαλὶ.
Τὸ φῶς μου δὸς νὰ ξαναῖδῶ τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα.
Καὶ ἄς βλέπω καὶ πρωθυπουργὸ τὸν Κουμουνδοῦρο ἀκόμα.

ΔΕΗΣΙΣ ΚΩΦΟΥ.

Θεέ μου παντοδύναμε, εὐσπλαγγνικὲ πατέρα
Ποῦ τ' ὄνομά σου προσκυνῶ καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
Δὸς τὴν ὑγείᾳ μου, δῶσε μου τὴν ἀκοή μου πάλι
Τὸ κῦμα ν' ἀκροάζωμαι κοντὰ σ' τὸ περιγιάλι,
Τ' ἀηδόνι τὸ περίχαρο, τὸ μαῦρο χελιδόνι
Καὶ μέσ' τὰ φύλλα τῆς κιτριᾶς τ' ἀγέρι νὰ μαλώνῃ.
Δὸς μου, Θεέ, τὴν ἀκοή καὶ ἄς ἀκούσω πάλι
Ὅσα ὁ Μελετόπουλος κατὰ Ροῖδῃ ψάλλει.

ΒΩΒΟΥ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ.

Θεέ μου; τί σοῦ ἔκαμα καὶ πῆρες τὴ λαλιά μου;
Μήπως δὲν σ' ἀνάβα κερὶ δὲν σοῦφερνα λιθάνι;
Μήπως σὰν εἶχα τὴ φωνὴ στὰ χρόνια τὰ καλὰ μου
Τὴν καταχράσθηκα ποτε καθὼς τὸν Δηλιγιάννην;
Σὰν Θεοδώρου ἔμεινα σ' τὴ θέσι μου, θεέ μου
Κ' ἔλεγα μοναχὰ «παρών» καὶ μοναχὰ τὸ «ναί» μου.
Ἄχ! τὴ φωνή μου δῶσέ μου δὸς τὴν λαλιά τὴν πρώτη.
Κι' ἄς ὁμιλῶ, ὡς ὁμιλεῖς, Δημήτριε Γριζιώτῃ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΜΟΝΟΧΕΙΡΟΣ.

Γιατί, θεέ μου, μοῦδωσες τόσο μεγάλη λύπη;
Τί ἔπταισα καὶ τὸ δεξιὸ τὸ χερί μου μοῦ λείπει;
Βρίσκεται πίκρα σὰν αὐτὴ σ' τὸν κόσμον τοῦτον ἄλλῃ;
Τί νὰ τὴν κάμω τὴν ζωὴ μονόφτερο ξεφτέρει,
Κι' αἰτόπουλο μ' ἓνα φτερό; Ἄ, ἄς τὸ εἶχα πάλι
Κι' ἄς ἐσφιγγα τὸ τίμιο τοῦ Κατρινιάνου χέρι.

Φιλοπαίγμων.